

Målnummer:	UM8585-16	Avdelning:	1
Avgörandedatum:	2017-04-27		
Rubrik:	Dispens från kravet på styrkt identitet vid ansökan om svenskt medborgarskap kan medges när det inte rimligen kan krävas av den sökande att denne uppsöker sitt hemlands ambassad eller reser till hemlandet för att skaffa giltig passhandling och det inte heller finns andra möjligheter för denne att styrka sin identitet.		
Lagrum:	• 11 § och 12 § lagen (2001:82) om svenskt medborgarskap		
Rättsfall:	•		

REFERAT

Migrationsverket beslutade den 24 maj 2016 att avslå WF:s ansökan om svenskt medborgarskap. Som skäl anfördes att han inte hade styrkt sin identitet och inte hade gjort sannolikt att han hade gjort tillräckligt för att få ett hemlandspass. Migrationsverket anförde vidare att enligt verkets kännedom kan den som har ett identitetskort och ett medborgarskapsbevis få ett irakiskt pass. Det saknades därför anledning att medge dispens från kravet på styrkt identitet. WF överklagade beslutet till Förvaltningsrätten i Malmö, migrationsdomstolen, och anförde bl.a. att den rådande situationen i Irak hindrade honom från att resa dit för att skaffa de handlingar som Iraks ambassad i Stockholm krävde för att utfärda ett pass. Migrationsdomstolen (2016-07-08, ordförande Kristiansson) delade i allt väsentligt Migrationsverkets uppfattning och avlog överklagandet.

WF överklagade migrationsdomstolens dom och yrkade att han skulle beviljas svenskt medborgarskap. Han vidhöll i huvudsak vad han tidigare anført hos migrationsdomstolen.

Migrationsverket har i yttrande anført bl.a. följande. Migrationsverket har tidigare bedömt att WF har möjlighet att ansöka om hemlandspass och därför inte ska beviljas dispens från kravet på styrkt identitet. Verket har i dag annan information gällande irakiska medborgares möjlighet att skaffa hemlandspass och andra identitetshandlingar via Iraks ambassad i Stockholm. Ambassaden kräver både ett medborgarskapsbevis och ett identitetskort för att utfärda ett pass. Dessa handlingar måste man ansöka om på plats i Irak. WF innehar endast ett medborgarskapsbevis. Med tanke på det försämrade säkerhetsläget i Irak kan det för närvarande rimligtvis inte krävas att han reser till hemlandet för att där ansöka om identitetskort eller hemlandspass. WF har under sina tio år i Sverige gjort sin identitet sannolik och han kan därför medges dispens från kravet på styrkt identitet.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2017-04-27, Linder, Fridström och Hjulström, referent), yttrade:

En av förutsättningarna för att en person ska kunna beviljas svenskt medborgarskap efter ansökan är enligt 11 § 1 lagen (2001:82) om svenskt medborgarskap (medborgarskapslagen) att han eller hon har styrkt sin identitet. Enligt 12 § andra stycket samma lag får en sökande medges dispens från kravet på styrkt identitet om han eller hon sedan minst åtta år har hemvist här i landet och gör sannolikt att den uppgivna identiteten är riktig.

När det gäller dispensmöjligheten i 12 § andra stycket medborgarskapslagen framgår bl.a. följande av förarbetena. För att dispens ska få medges bör krävas

att sökanden gör sannolikt att den identiteten han eller hon uppger är riktig. Utgångspunkten bör vara att prövningen om så är fallet ska ske utifrån samtliga omständigheter i ärendet och utmyнна i en samlad bedömning. Två huvudfaktorer vid bedömningen bör vara trovärdigheten av de uppgifter sökanden lämnar om dels sin identitet, dels anledningen till att han eller hon inte kan styrka identiteten. Ett exempel på en omständighet som bör väga tungt när det gäller trovärdigheten beträffande uppgifterna om sökandens identitet är huruvida han eller hon vidhållit samma uppgifter under hela vistelsen i Sverige. När det gäller trovärdigheten beträffande uppgifterna om anledningen till att sökanden inte kan styrka sin identitet är omständigheterna i anslutning till att utlänningen anlänt till landet av stor betydelse. En faktor i detta sammanhang är vad sökanden uppger som skäl för att det inte heller i ett senare skede varit möjligt att skaffa fram godtagbara handlingar. Grundkravet bör vara att utlänningen ska ha gjort vad som skäligen kan förväntas av honom eller henne för att styrka sin identitet. (Se prop. 1997/98:178 s. 17 f.)

Av handlingarna i målet framgår att WF har beviljats uppehållstillstånd i Sverige som skyddsbehövande. Migrationsöverdomstolen vill inledningsvis poängtera att försiktighet måste iakttas innan en skyddsbehövande i ett medborgarskapsärende uppmanas att uppsöka sitt hemlands ambassad för att skaffa passhandling. Särskilt viktigt är detta när det gäller personer som beviljats flyktingstatusförklaring men även när det gäller personer som beviljats skydd av annan anledning måste en bedömning göras av lämpligheten att uppmana en person som sökt svenskt medborgarskap att kontakta sitt hemlands myndigheter. Migrationsöverdomstolen anser vidare att när Migrationsverket hänvisar till att man har kännedom om att den som har vissa irakiska handlingar kan få ett irakiskt pass så bör det framgå vad denna kunskap grundar sig på.

Vad gäller målet i sak instämmer Migrationsöverdomstolen i migrationsdomstolens bedömning att WF inte har styrkt sin identitet.

När det gäller frågan om WF kan medges dispens från kravet på styrkt identitet beaktar Migrationsöverdomstolen följande. Med hänsyn till situationen i Irak instämmer Migrationsöverdomstolen i parternas gemensamma uppfattning att det inte kan krävas att WF reser dit för att där ansöka om identitetshandlingar som ska ligga till grund för utfärdande av pass. WF har därför gjort vad som skäligen kan förväntas av honom för att styrka sin identitet.

WF har haft hemvist i Sverige i nästan tio år och har under denna tid vidhållit uppgifterna om sin identitet, vilket talar för att ge honom dispens från kravet på styrkt identitet. Även om de handlingar som WF gett in är av enkel beskaffenhet och inte kan styrka hans identitet, ger de ett visst stöd för hans uppgifter om identiteten. Vidare lever WF i Sverige tillsammans med hustru och barn som alla är svenska medborgare. Migrationsöverdomstolen anser vid en sammantagen bedömning att WF har gjort sin identitet sannolik och att han därför ska medges dispens från kravet på styrkt identitet. WF uppfyller övriga villkor i 11 § medborgarskapslagen för att beviljas svenskt medborgarskap. Överklagandet ska därför bifallas.

Migrationsöverdomstolens avgörande. Migrationsöverdomstolen bifaller överklagandet och beviljar WF svenskt medborgarskap. Det ankommer på Migrationsverket att utfärda bevis om svenskt medborgarskap.

Sökord:

Litteratur: Prop. 1997/98:178 s. 17 f.
